Από την μια, χάζευα τον δρόμο του Κωλοσούρτη που ανεβάζει τα τροχοφόρα από το γλυκό Αργολικό κάμπο, στο υψίπεδο της σκληρής Αρκαδικής γης. Μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '90 ήταν ο μοναδικός «αμαξητός». Μισητός και αγαπημένος μαζί για όσους έπρεπε να τον διασχίσουν είτε για δουλειά, είτε για να κατέβουν ακόμα πιο κάτω, είτε για να παρουσιαστούν στο στρατόπεδο «Θεόδωρος Κολοκοτρώ νης».

Αγαπημένος διότι, τους έφερνε κοντά στους αγαπημένους τους, διότι γύριζαν σπίτια τους. Μισητός, για τους ακριβώς αντίθετους λόγους, διότι τους απομάκρυνε και διότι έτσι στενός, γλιστερός με κλίσεις μεγάλες, είτε τον φοβόσουν, είτε δεν μπορούσες να τον χαρείς σαν είχε κίνηση. Τώρα διαπλατυμένος, με λίγη κίνηση, εξαιρετική θέα προς τον Αργολικό κόλπο, φαντάζει ως παιχνιδότοπος.

Από την άλλη χάζευα τα αυτοκίνητα. Τα τρία αυτά Ford. Όμορφες κατασκευές, έτοιμες να σου προσφέρουν κάτι που, στις μέρες μας, είναι υπό διωγμό. Συγκίνηση. Κι όσο υψώνονται οι ιπποδυνάμεις, τόσο μεγαλώνει και το μέτρο της συγκίνησης. Μπλε φόντα, σε σχήματα οβάλ, με χρυσά γράμματα κυμάτιζαν στη φαντασία μου, πνέοντας αέρα αυτοκινητικής ελευθερίας. Σκεφτόμουν ότι η ιδεολογία της αυτοκίνησης όσο πιο πολύ θεσμοθετείται, όσο πιο πολύ περιχαρακώνεται από κανόνες, πλαίσια και νόρμες, τόσο πολύ εξασθενεί.

Charlie
CHAPLIN
in
MODERN
TIMES
CHARLES CHAPLIN

I·TH·5325
RS

YTH 3204

YTH-3204

